

## *Bemærkninger til lovforslaget*

### *Almindelige bemærkninger*

Forvaltningsloven og loven om offentlighed i forvaltningen (henholdsvis lov nr. 571 og lov nr. 572 af 12. september 1985) gennemførtes efter grundige overvejelser og i samarbejde mellem stat, kommuner og amtskommuner. Visse forståelige betænkeligheder, f.eks. vedrørende begrundelsespligten i forvaltningsloven, var reelle nok, men i praksis har det vist sig, at fordelene klart har opvejet de mulige ulemper, som visse bestemmelser har givet i form af mere arbejde. Når der alligevel jævnlige og ofte med rette rettes kritik mod den offentlige og halvoffentlige forvaltning, herunder koncessionerede selskaber m.v., skyldes det i et meget stort omfang det tidsrum, der ofte går, før en sag er afgjort. Selv om der så vidt vides mangler generelle undersøgelser heraf, er det indtrykket, at tidsrummet er stigende, og at ventetiderne bliver længere og længere og undertiden uacceptabelt lange, hvilket adskillige udtalelser fra Folketingets Ombudsmand da også vidner om.

Her tænkes ikke alene på den egentlige offentlige forvaltning, men også på den offentlige sektors servicevirksomhed, hvor ventetiden på afgørelser og dermed på effektueringen af serviceydelsen ofte er meget lang. De retskrav, borgerne har over for det offentlige, og de krav, borgerne har på, at der tages stilling til, om ydelser, på hvilke intet retskrav gives, kan bevilges, undermineres af det lange tidsforløb, der ofte går forud for retskravets effektivering eller sagsbehandlingens afslutning i øvrigt.

Det er naturligt altid forbundet med visse betænkeligheder at opstille tidsfrister. Sagernes karakter er højst forskellig, og behovet for hurtige afgørelser er også varierende. Hertil kommer, at de myndigheder, der skal træffe afgørelserne, kan have en højst forskellig struktur. Mange afgørelser træffes i realiteten af enkeltpersoner inden for forvaltningen, men mange træffes af kollektivt sammensatte organer, der i øvrigt kan have meget forskellig arbejdsform og forskellig mødefrekvens alt efter sagsområdets karakter.

Disse forskelligheder må der selvsagt tages hensyn til. På den anden side er tidsfrister utvivlsomt nød-

vendige, hvis der skal opnås en effektivisering, hvad angår det tidsmæssige. Blot må man gøre sig klart, at der i en indkøringsfase må indhøstes erfaringer, før endnu fastere regler, eventuelt forbundet med sanktioner, kan indføres.

Dette er baggrunden for, at lovforslaget forudsætter et tæt samarbejde mellem stat, kommuner og amtskommuner og en løbende politisk vurdering dels i forvaltningen og dels i et folketingsudvalg, der tiltrædes af repræsentanter for de kommunale myndigheder. Det bør understreges, at der her bliver tale om vurderinger med henblik på justeringer – ikke om oprettelse af et egentligt klageorgan og altså på ingen måde et organ, der træder i stedet for eller kan sidestilles med Folketingets Ombudsmand.

### *Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser*

#### *Til § 1*

Bestemmelsen svarer i det væsentlige til de tilsvarende bestemmelser i offentlighedsloven og forvaltningsloven, men med den tilføjelse, at den også skal omfatte den del af den offentlige sektor, koncessionerede selskaber m.v., der som en offentlig opgave har at stille ydelser til rådighed for borgerne. Således er f.eks. hospitaler omfattet. Det samme gælder koncessionerede selskaber, der har monopol eller monopolagtige stillinger, således DSB, SAS, KTAS og andre telefonselskaber. Der kan forekomme afgrænsningsvanskeligheder, som vil skulle drøftes under lovforslagets behandling.

#### *Til § 2*

Bestemmelsen udtrykker den generelle målsætning for sagsbehandlingens karakter. Denne skal være hurtig og forsvarlig og skal understrege, at dette ikke alene gælder i tilfælde, hvor en borger henvender sig til det offentlige, f.eks. søger om en tilladelse, klager over et eller andet forhold, men også tilfælde, hvor det offentlige har pligt til på eget initiativ at iværksætte en sagsbehandling.